

Nový Jeruzalém č. 10/2018

Zpravodaj pro 226. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh)
ve Velké Bíteši – ve čtvrtek 11. října 2018 v 18 hodin.

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Pavlově.

Ve středu 12. září přijelo a přišlo na pouť NJ do Pavlova čtyřmi autobusy, auty a pěšky asi 300 poutníků. Svátost smíření udělovalo 7 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Tomáše Šímy na pouti NJ v Pavlově:

Prožíváme měsíc září, kdy dozrává ovoce, které jakoby v sobě nese sílu letního hřejivého slunce, které nás, ač se to dnes nezdá, pozvolna opouští a krátí se den a tak to bude zase až do Vánoc. V září dozrávají poslední plody a příroda hýří mnohými tóny barev. Ale tento měsíc si také třikrát připomínáme plod z lidského rodu nejvzácnější, Ženu jménem Maria. 8. září slavíme Mariino narození. Dnes její jmeniny a 15. září jako Bolestnou Matku, kde se naplňuje její spolubytí s životem jejího a Božího Syna. K jménu Panny Marie se s důvěrou upínáme ve svých modlitbách, když ji vzýváme jako naši Matku tedy tu, u které jako u ženy a maminky hledáme více soucitu a něhy pro naše žití. Mariino jméno je nám po jménu Ježíš nejdražší. Tak jako liturgicky slavíme 3. ledna památku Jména Ježíš, předkládá nám pro jeho velikost církev k slavení i Mariino jméno a to právě dnes.

Jméno Marie, neboli Miriam, jehož první nositelkou v bibli byla sestra Mojžíše, vzniklo pravděpodobně spojením dvou slov a to egyptského a hebrejského. V jazyce Egypťanů slovo „myr“ znamená milou nebo snoubenku, zatímco „jam“ v hebrejštině je zkratkou slova Jahve, tedy Hospodin. A tak i dnes toto velmi oblíbené a jméno odkazuje význam Boží milá či Boží snoubenka.

Kolikrát musíme za život v upřímné modlitbě volat jméno Pána Ježíše a Panny Marie, abychom neztratili směr k cíli a dosáhli blaženého štěstí především pak v okamžiku své smrti, aby se nám tato jména vryla do paměti tak, že při jakémkoli závěru našeho žití je budeme mít na rtech i v srdci. Často volejme k Bohu Marii a mnoha dalším svatým pomocníkům a vzorům, abychom posvěcovali svůj život.

Nedávno jsem četl krásné pojednání o modlitbě Zdravas Maria, ve které trapistický mnich otec Jeroným žijící v minulém století ve francouzském klášteře Sept – Fons, vybízí k soustředěnosti při tomto Andělském a lidském pozdravu královny celého nebe, neboť je dobré si uvědomit, koho se dovolávám, že zdravím tu, která je z lidských tvorů nejvyšše.

Ale moc se mi líbilo vzpomnutí na jednoho obyčejného nestudovaného bratra Jakuba, který zdravil Marii tak, že když hleděl na její sochu, bylo to jako by tam nestála socha Panny Marie, ale ona sama. Zdravil ji s velkou úctou. Svatý Bernard, cisterciácký mnich, nazýval ve svém díle Chvála Panenské Matky, Pannu Marii zářící jitřenkou, neboli hvězdou mořskou a spatřoval ji jako hvězdu nad široším mořem lidského života zmitaného častou bouří a vyzýval k pohledu na tuto hvězdu při všech souženích, úzkostech, pokušeních i sklíčenosti slovy: "K hvězdě se dívej, Marii vyzývej!" Jinými slovy "Dostaneš-li se do problémů, vyzývej P. Marii a zvíťežíš." To mi říkávala i moje babička: Panna Maria vždycky pomůže! a mnohokrát jsem to také zakusil.

Ale abych se ještě vrátil k tomu, proč dnes církev slaví tuto Ženu oděnou sluncem s měsícem po nohama, jak Marii s odkazem na církev vidí poslední kniha Písma svatého - Zjevení svatého Jana. Dnes je totiž také památka na významnou historickou událost, která se stala v neděli 12. září před 335 lety. Tehdy se obyvatelé Vídně pod vedením řeholníka kapucínského řádu Marka z Aviana při obležení města tureckými vojsky vroucně dovolávali pomoci Boha skrze Pannu Marii, vyzývali její svaté jméno a byli vyslyšeni. Tehdy v roce 1683 byla ohrožena islámskou invazí

Rakouská monarchie a potažmo i celá Evropa. Sultán měl vládu půlměsíce a porobení si křesťanské Evropy naplánováno, když v Bělehradě 13. 5. 1683 vyhlásil Leopoldu I. válku s výzvou k bezpodmínečné kapitulaci. Proti 260 tisícům Turků vyrazil na pomoc polský král Jan Sobieský se 60 tisíci vojáky a ti u bran Vídně nad Turky zvítězili, protože s ohroženým lidem vyzývali jméno Maria Panenské Matky. Císař Leopold I. dal vojsku jako zástavu proti Turkům prapor s obrazem Neposkvrněné Panny Marie, na kterém byl půlměsíc pod jejím nohama. Boj na výšině Kahlenberg začal v neděli 12. září již ve čtyři hodiny ráno. Před východem slunce bl. Marek z Aviana sloužil mši svatou za záchranu křesťanství před oblehateli přinášejícími smrt anebo islám. Před bojem utvrzoval vojsko zvoláním: "Maria pomoz". Při modlitbě sám sebe nabízel v oběť a bojoval modlitbou růžence. Těžký boj trval až do podvečerního času. Polské jízdy se podařilo v muslimském táboře způsobit zmatek a úderem na křídle mnoho nepřátel přimět k ústupu. Přitom osvobodili i zajaté křesťany. Po skončení krutého boje poslal Jan Sobieský ukořistěnou tureckou zástavu papeži do Říma se slovy: "Přišel jsem. Viděl jsem. Bůh zvítězil!" Jednalo se o druhé vítězství nad Turky. Po něm se ještě jejich vojska v r. 1716 pokusila získat Petrovaradin u Dunaje (na území Srbska) a tím jejich pokusy dobývat Evropu skončily. První vítězství nad nimi, 7.10. 1571 u Lepanta, je připomínáno svátkem Panny Marie Růžencové. Když tehdy Turci plánovali dobýt Maltu a pak napadnout Apeninský poloostrov, ohrožení křesťané si uvědomili, že Panna Maria je jejich útočištěm a obrátili se k ní o pomoc. Také v dnešní době platí Bernardova výzva: "K hvězdě se dívej, Marii vyzývej!" Maria je Matkou Boží i Matkou naší tedy církve. Vroucí modlitbou k Panně Marii zvítězíme nad zlem. Proto můžeme nyní zazpívat píseň 805.

Po zaplacení autobusů a nutné režie jsme na darovali 1 155 Kč Hnutí pro život v ČR. Pán Bůh zaplat'. Poděkování patří také místnímu faráři otci Pavlu Habrovcovi a všem farníkům z Pavlova, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **A hlavně - díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s P. ICLic. Mgr. Karlem Moravcem, rektorem poutního místa Králíky, který bude hlavním celebrantem poutě NJ ve Velké Bíteši:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působiště: Je mně 59 roků, dětství jsem prožil na vesnici ve farnosti Letohrad, do semináře jsem nastoupil v roce 1981 ve stejný den, kdy jsem ukončil dvouletou vojenskou službu. Působil jsem jako kaplan dva roky v Náchodě, pak v Sedlci u Kutné Hory a v Pardubicích. Od roku 1999 jsem byl rektorem kostela Panny Marie v Hradci Králové se zodpovědností za Nové Adalbertinum a za pastorači v diecézi. Od srpna 2013 jsem rektorem poutního kostela na Hoře Matky Boží u Králík, a zůstala mně odpovědnost za církevní školství v diecézi. (kromě toho je otec Karel děkanem kolegiální kapituly v Litomyšli, členem sboru poradců, školské rady, kněžské a biskupské rady a soudcem diecézního soudu.)

Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů? Co bylo tím nejdůležitějším impulsem pro rozhodnutí stát se knězem? To nedokáži přesně pojmenovat. Provokovaly mě i přímlyvy při mši svaté, kdy se celá farnost modlila za nově kněze, ale po desetiletí na to u nás nikdo nereagoval jinak, než zvoláním: „prosíme tě, vyslyš nás“. Jistě svou roli hrála touha poznat, k čemu mě asi volá Bůh. Zpětně jsem velmi vděčný za dobrý příklad kněží, které jsem měl možnost ve svém dětství a mládí poznat.

Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem? Každý poctivý kněz, který svědomitě, zodpovědně a s radostí slouží tam, kam jej Pán poslal. V době mého dětství a dospívání to byli všichni tři kněží, kteří postupně působili v Letohradě: P. Karel, P. Tajchl i P. Ducháček.

Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější? Být rád tam, kde být mám a čím být mám. Samozřejmě, že je to i náročné..., ale také krásné a snad i inspirující. Naslouchat Duchu svatému a nebát se mu dávat k dispozici.

Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí? Žít poctivě svou víru, svůj osobní vztah k Bohu. Jen svíce, která hoří, může zapalovat. Těm, kdo lomí rukama nad bezbožností a zkažeností svého okolí snad mohou přidat i slova připisovaná sv. Františku Saleskému: Více much se nachytá na kapku medu než na sud octa.

Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě? Viz jednu z předchozích odpovědí: Učím se být rád tam, kde být mám a být tím, čím být mám.

Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na ... (ze sbírky se hradí režie, autobusy a co zbude, tak se pošle tam, kam určí hlavní celebrant)? Na pomoc Betlému nenarozeným.

Kde vás nejvíc „tlačí boty“? Každý den jinde. V poslední době mě ale nejvíce bolí hříchy církve. Jak může být církev přitažlivá, když o jejích členech i představitelích média přinášejí hrozné zprávy?

Na co se nejvíc těšíte? Když píše tyto odpovědi, tak se těším na déšť, neboť krásné slunečné léto bylo zároveň příliš vyprahlé a voda v přírodě chybí.

Co Vám udělalo v poslední době radost? Dobří spolupracovníci, a ohlasy návštěvníků Hory Matky Boží o smysluplnosti naší služby na místě, kde se lidé mohou „dotknout“ Boží blízkosti.

Co je pro rodiny podstatné, co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě? Podstatné pro dobré rodiny je žít ze síly svátosti manželství, učit se být spolu a nechat se „proměňovat“. Inspirací i praktickou pomocí je eucharistie, její dobré slavení a přijímání. Ježíšova slova: Vezměte a jezte, toto je moje tělo..., se pokaždé znovu učí manžel vůči manželce, manželka vůči manželovi, ... to je víra v praxi. Pak posilování přijetím eucharistie a tím „proměňování“ jsou si navzájem darem a radostí. Neumíme to, ale neměli bychom se přestávat učit od Pána, co je to: mít rád. Církev - kněží i laici podle svých možností - mohou manžele doprovázet při přípravě na manželství i po svatbě. Víím, jak je užitečné nabídnout manželům čas na sebe a na obnovení vztahu k Bohu. Se stovkami manželských párů jsem mohl prožít desítky duchovních obnov pro manžele. Snad to byly pro ně užitečné dny, a já sám se od nich mnoho učím.

XV. smírná pouť k uctění mučednické smrti P. MUDr. Ladislava Kubička

Díky Bohu a pod ochranou jeho andělů jsem mohl být na každém ročníku této pouti, i když jsem někdy musel odjet kvůli svatebním obřadům, které si snoubenci velkou většinou přejí právě v sobotu. Kající pouť je však velmi potřebná zvláště v těchto dobách, protože někdy se poutě berou jako pěkný výlet. Musíme sice jít pěšky, spíme sice sportovně, ale jinak je to pěkné. Dokonce prý potkáte takové lidi na svatojakubské cestě ve Španělsku, kteří pak tvrdí, že tak lacinou a zároveň zajímavou dovolenou by jinde neprožili.

Přítom jít polními, lesními a asfaltovanými cestami v podzimní prosluněný den z Kunštátu do Sloupu je opravdu pěkný výlet. Po cestě se však společně modlíme, zpíváme a my kněží také zpovídáme. A i když jsme ve Sloupě unaveni a možná někdy i vyhladovělí, neprašíme sebou ani do trávy, ani do hajan ani na lavici v hospodě či do křesla v restauraci, ale jdeme hned na mši svatou. Místní duchovní otec, který nás vždy mile přivítá, při ní ještě zpovídá ty, kteří dají přednost smířit se s Bohem v klidu a soukromí.

Cesta - krátká nebo dlouhá, ani ta naše střední 22 kilometrová, pohodlná či náročná, ani ta naše přiměřená věku a možnostem – nikdy nemůže být cílem. Opravdu nikdy, i kdyby se to hlásalo

třeba z kazatelny. A cílem kající pouti P. MUDr. Ladislava Kubička je přistoupit ke stolu Páně při mši svaté ve Sloupě a proto ta příležitost kl svátosti smíření. A vůbec nevadí, že po mši svaté se ještě losuje, kdo si odnese z pouti knížku na památku.

Nevadí ani, když se po cestě někdo kousek sveze autem, takže to nemá stoprocentně odšlapáno.

Nesuďte, abyste nebyli souzeni, říká náš Pán. A člověk na to má někdy takovou chuť. Kdo z nás nezaslechl ušima anebo dokonce kdesi uvnitř sebe sami to zlovolné: Měli by ho zavřít až zčerná. A už se každý rozčiluje na ty naše úřady a instituce. A nejen to se jim vyčítá. A pokud jsme zaslechl něco o Bílém kruhu bezpečí a podobných snahách, dozvíme se k svému překvapení, jak těžké to mají oběti zločinů, i po té, když viník je dopaden a spravedlivě a přísně potrestán. Jak se okradený někdy marně dovolává náhrady, jak i po vyléčení ran na těle zbývají rány na duši a nikdo na ně nedbá. Někdy pak dostaneme velkou chuť rozčilovat se nad tímto soukolím, které se točí a točí, a nikdo neví, jak to vše zastavit. A zase se ozve to zlovolné: Měli by na ně tvrdě došlápnout. Kající pout' znamená, že poslechneme Pána Ježíše a nedíváme se jen kriticky po druhých, ale také po sobě a do sebe.

Je to všechno velmi složité, jak s dopadením pachatele, neboť oni mají vždycky náskok, tak s jeho potrestáním, které má vést nápravě nikoli k dalšímu sbírání zkušeností od starších „kolegů“. Ještě těžší je to s nápravou škod hmotných a hlavně těch duchovních, se zahojením ran a zapomenutím zážitků. A jak všichni víme, nejtěžší je předcházení všemu zlému a vytrvalost v dobrém.

Nadlidský úkol! Sami to nezvládneme. Proto jdeme na pouť. A modlíme se nohama, jak říkal papež Benedikt XVI. o pěších poutnících. A když zpíváme, modlíme se dvakrát, jak říkají prostí věřící lidé.

A paní doktorka Svatošová a všichni, kteří do všech těch trápení a starostí vidí ještě více a hlouběji, nás vždycky o modlitbu prosí, a my prosíme spolu s nimi a také děkujeme, když nám sdělí, že naše modlitby nejsou marné.

A pak zakončíme modlitbou nejkrásnější, to je mši svatou – Obětí nejsvětější. Při ní skrze Krista a sním a v něm děkujeme za vše dobré, i za to, že on vykoupil celý svět právě svým křížem a že svým zmrtvýchvstáním dal naději opravdu každému. A my dáme na jeho vlastní slova: Nebudete-li činit pokání, všichni zahynete. Kdo věří ve mně, má život věčný.

Pozvánky.

Solné doly Wieliczka, Krakow, případně poutní místo Lagiewniki, Osvětim - 27.-28.10.2018. Cena 2200 Kč zahrnuje vstupy s česky mluvícím průvodcem, ubytování s polopenzí, dopravu. Informace a přihlášky - Václav Sustr, tel.: 777 640 961, mail: vaclav.sustr@post.cz

Plán poutí NJ na rok 2018 a výhled na rok 2019:

2018	12. prosinec	Olešnice			
2019	15. leden	Velké Meziříčí	13. únor	Lysice	13. březen Křižanov
	11. (16.) duben	Měřín	14. květen	Nové Veselí	13. červen Jimramov
	11. (16.) červenec	Křoví	13. srpen	Žďár I	12. září Radostín
	15. říjen	Bystré	13. listopad	Trpín	12. prosinec Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -... ..

Srdečné pozvání na 227. pouť NJ – v úterý 13. listopadu 2018 v 17 hodin do Jam – hlavní celebrant – Mons. Zdenek Wassenbauer, pomocný biskup pražský.

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 10. 2018. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Občasník - **zpravodaj Nový Jeruzalém**

Vydává: Římskokatolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14.

Zodpovědný redaktor : jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, telefon: 606948970

Časopis je určen výhradně pro vnitřní potřebu farností a poutníků NJ.